

Praktyczne wskazówki dotyczące siedmiu kluczowych momentów w życiu wspólnoty lokalnej

Praktyczny Przewodnik dla Superiora Lokalnego
VINCENTIANA (2003), pp. 195-256

Apostolat

92. Posługa superiora nie ogranicza się tylko do życia wspólnotowego. W stowarzyszeniu życia apostołskiego nie powinno być rozróżnienia między wspólnotą i apostolatem, ponieważ jesteśmy wspólnotą dla misji.

93. Superior powinien zachęcać wspólnotę, aby rozeznawała rzeczywistą sytuację życiową ludzi, do których jest posłana i wśród których żyje, zwłaszcza ubogich w okolicy, a także przyczyny ich ubóstwa. Taka sytuacja życia ludzi powinna być punktem wyjścia dla planu wspólnotowego i powinna pomagać kształtować życie konfratrów domu.

94. Czasami może być konieczne, aby superior, wraz ze wspólnotą, zakwestionował jakieś zadanie domu lub poszczególnego konfratry w domu i zaczął rozważać z Wizytatorem, czy to zadanie jest rzeczywiście zgodne z celem Zgromadzenia Misji i programem Prowincji.

95. Superior powinien zachęcać w ramach wspólnoty do pogłębienia świadomości wspólnotowego wymiaru naszego posługiwania. Członkowie wspólnoty powinni regularnie dzielić się swoimi doświadczeniami z pracy: radościami i cierpieniami, nadziejami i obawami, problemami i wyzwaniem, z jakimi się spotykają.

Modlitwa

96. Superior, wraz z konfratrami, zorganizuje czas i sposób wspólnej modlitwy. Modlitwa znajduje się w sercu chrześcijańskiego doświadczenia, a więc powinna też znajdować się w sercu życia wspólnotowego. Może to być celebrowanie Eucharystii (K 45 § 1), Liturgii Godzin porannej i wieczornej (K 45 § 3), wspólne rozmyślanie (K 47 § 1), czy też dzielenie się przeżywaną wiarą (K 46). Styl i rytm wspólnej modlitwy nie jest taki sam we wszystkich wspólnotach z powodu różnic w wielkości wspólnot i w wykonywanym apostolacie. Niemniej jednak wspólnota musi modlić się razem bez względu na jej wielkość i kształt.

97. Nasze Konstytucje kładą szczególny nacisk na Słowo Boże (K 46), tak jak czynił to św. Wincenty (R II, 1; SVP XII 114n). Odnajdują w tym echo długiej tradycji Kościoła zachęcającej do *lectio divina*. Niektóre wspólnoty korzystają z tej metody, jako pomocy we wspólnym przygotowaniu niedzielnej homilii.

98. Superior, wraz z członkami wspólnoty, powinien być twórczy w stosunku do stylu i rytmu modlitwy, decydując nie tylko o tym, aby modlitwa była w programie dnia, ale także np. wyznacza okresową wspólną koncelebrację Eucharystyczną, miesięczny wspólny dzień skupienia, dwa lub trzy dni co kilka miesięcy na wydłużony czas modlitwy i na dzielenie się przeżywaną wiarą. Ważne jest, aby napięty program dnia i duża różnorodność zajęć nie stały się przeszkodą w znalezieniu czasu na wspólną modlitwę. Wspólnota nie może żyć bez czerpania z tego źródła.

99. Na co dzień superior wraz z członkami wspólnoty powinien starać się zrozumieć i przeżywać głębiej duchowość, jaka jest charakterystyczna dla Zgromadzenia Misji, ze szczególnym zwróceniem uwagi na Chrystusa Ewangelizatora i Sługę Ubogich.

Posiłki

100. Szczególnie we wspólnotach, w których plan zajęć konfratrów koliduje z porą posiłków, lub tam, gdzie konfratry są rozproszeni, superior, wraz z członkami wspólnoty, wyznaczy na posiłki czas odpowiedni dla wszystkich. W życiu wspólnotowym posiłki są uprzywilejowanym momentem na słuchanie, na rozmowę, na wymianę informacji i na prawdziwą komunikację. Posiłki jedzone zbyt szybko i prawie bez rozmów tracą swój ludzki wymiar i stają się zwykłym czasem konsumowania żywności. Natomiast u nas posiłki powinny być czasem w ciągu dnia, kiedy autentycznie rozmawiamy ze sobą jak bracia.

101. Superior, wraz ze wspólnotą, powinien zapraszać do stołu swoich współpracowników, przyjaciół, krewnych i członków Rodziny Wincentyńskiej.

Spotkania

102. Ponieważ spotkania są ważnym czasem na rozmowę, komunikację i relacje braterskie, superior powinien dać każdemu możliwość wypowiedzenia się i bycia słuchanym. Dlatego też może być niekiedy konieczne, aby pohamować słowną gorliwość jednego konfratry, lub zachęcić innego, bardziej nieśmiałego, do mówienia. Wspólnota, w której zanikają wolność mówienia lub zdolność słuchania, nie jest prawdziwie żywą wspólnotą.

103. Nasze spotkania nie powinny zajmować się tylko omawianiem programu dnia i podziałem zajęć i obowiązków. Superior powinien także organizować spotkania, podczas których jest dzielenie się przeżywaną wiarą, okresowa ocena naszego życia wspólnotowego i omawianie naszych apostoelskich zajęć. Takie spotkania powiększą naszą świadomość bycia razem „dla misji” i umocnią nas we wspólnym poszukiwaniu sposobów budowania prawdziwej wspólnoty „dla misji”.

104. Byłoby błędem, gdyby superior marzył o życiu w idealnej wspólnocie bez żadnych napięć. Nie powinien ignorować istnienia konfliktów. Jeśli pozostają ukryte i nieokreślone (beziemienne), pewnego dnia mogą gwałtownie wybuchnąć. Superior powinien zaprosić wspólnotę do określenia konfliktów, aby dojść do rozwiązania. Może być pośrednikiem, pomagającym konfratom rozwiązywać konflikty i wzywać tych, których dotyczą, aby porozmawiali ze sobą i szukali pojednania. Nasze wspólnoty powinny być miejscami, gdzie pojednanie łatwo znajdują miejsce zarówno w formie wzajemnego przebaczenia (K 24, 3°) jak i w formie sakramentu pojednania (K 45 § 2).

105. W duchu św. Wincentego (R II, 17), superior i wszyscy członkowie wspólnoty lokalnej powinni być skłonni do pomocy jeden drugiemu poprzez upomnienie braterskie (K 24, 3°). Takie upomnienie powinno być czynione grzecznie i pokornie. Konstruktwna pomoc zaoferowana konfratrowi we właściwym czasie może być wielkim darem, pomagającym mu do przezwyciężenia nieodpowiedniego zachowania.

106. Nasze decyzje będą ubogacone jeśli razem będziemy poszukiwali prawdy i otwarcie wyrażali nasze różniące się punkty widzenia. Konfratry domu mają prawo brać aktywny

udział w procesie podejmowania decyzji, i powinni być także czynni w wywiązywaniu się z tego, co zostało podjęte. W tym zakresie ostateczna decyzja należy do superiora, zwłaszcza wtedy, gdy dyskusja wewnątrz wspólnoty nie przynosi jasnego rozwiązania.

Rekreacja

107. Superior powinien zachęcać wspólnotę, aby była twórcza w organizowaniu wspólnych rekreacji, ponieważ jest to jeden ze sposobów tworzenia wspólnoty. Oczywiście nie każdy odpoczywa w ten sam sposób. Jednak wspólna rekreacja, rozmowy podczas lub po posiłku, popołudniowe konwersacje, organizowanie wspólnych wyjść – wszystko to może być czynnikiem pomocnym w utrzymaniu równowagi i tworzeniu jedności w naszym wspólnym życiu. Wspólnoty, w których brak śmiechu i dobrego humoru, pozostają z pewnością smutnymi wspólnotami.

108. Jeżeli superior zachowuje dystans lub jest przygnębiony, wspólnota nie będzie miejscem radości i ciepłych relacji braterskich. Jeżeli superior jest bliski konfratrom i otwarty na każdego, szanuje ich, umie słuchać, otwarcie rozmawiać i spędza czas rekreacji z nimi, będzie on w stanie stworzyć atmosferę zaufania i radości.

Troska o duszpasterstwo powołań

109. Superior i członkowie wspólnoty powinni określić, w jaki sposób będą troszczyć się o powołania wincentyńskie (S 36) i pomagać w formacji kandydatów do Zgromadzenia Misji. Z myślą o współodpowiedzialności wszystkich członków prowincji w tej sprawie (K 93), plan wspólnotowy powinien określić takie sprawy jak:

- jak konfratry będą troszczyć się o przysporzenie kandydatów dla posłannictwa wincentyńskiego (S 37 § 1);
- jak będą kierować i wspierać zainteresowanych kandydatów (S 37 § 2);
- który z konfratrów wspólnoty, będzie szczególnie odpowiedzialny za koordynację duszpasterstwa powołań;
- kiedy wspólnota będzie modliła się wspólnie o powołania (Mt 9,37; por. S 36);
- jak zainteresowani młodzi ludzie mogą uczestniczyć w działalności wspólnoty (S 36 i S 37 § 1);
- w jaki sposób włączyć w nasze życie i działalność tych, którzy rozpoczęli już formację, a których Wizytator przyśle do wspólnoty.